

Tâm sự

của một người mẹ

Sau biến cố 30-4-1975, Ba các cháu đi tù, một mình tôi tất bật ngược xuôi chăm sóc mẹ già với đàn con dại bầy đứa, lớn nhất 12 tuổi, nhỏ nhất hơn sáu tháng. Lặn lội nuôi chồng từ Nam ra Bắc, rồi từ Bắc đưa vào Nam ròng rã 17 năm.

Môi trường sống lúc bấy giờ quá phức tạp, mọi người hoang mang, lo sợ đủ điều. Cơm không có ăn, bo bo nguyên cả vỏ nhai không bẻ, khoai lang, khoai mì toàn là sùng với thối. Áo đẹp không ai dám mặc, đồ đạc trong nhà từ từ ra chợ trời. Học vấn con của ngụy quân, công giáo bị hạn chế bởi lý lịch xấu. Học giáo lý, Thánh Kinh lại càng khó khăn hơn, mọi sinh hoạt tôn giáo đều bị dòm ngó, kiểm soát chặt chẽ. May cho chúng tôi ở gần nhà thờ nên vẫn còn tham dự được Thánh Lễ Chúa Nhật và các ngày lễ buộc, sáng tối còn đọc kinh giữ thông lệ của gia đình. Tới tuổi học giáo lý, xưng tội rước lễ, thêm sức, bao đồng phải lén lút. Người dạy và người học đều sơ sài qua quít cho xong. Rồi theo thời gian và hoàn cảnh, mỗi thành viên lớn bé trong gia đình tôi đều phải bươn chải kiếm sống. Căn bản tâm linh các con tôi rất yếu kém. Mơ ước của tôi là được gần gũi thủ thủ, chỉ dạy cho con về Thiên Chúa, về niềm tin, cách cầu nguyện trước khi đi ngủ. Nhưng tôi đã không làm được các điều đó cho con cái của tôi! Ban ngày tần tảo hết chợ trời này đến chợ trời khác, đêm về ôm cái máy may đồ gia công suốt cho đến sáng, oải cả thể xác đến tinh thần rồi còn đâu!? Tôi áy náy và ân hận về tôi. Thời gian đi qua đâu còn trở lại. Tôi cảm thấy sợ hãi cho con, cháu chắt của tôi đã mất đi căn bản tâm linh. Rồi không hiểu vì sao, chính quyền từ từ lơ là sự dòm ngó, kiểm soát. Các sinh hoạt trong Giáo Xứ rầm rộ lên, một số các con tôi tham gia ca đoàn, ban giúp lễ, thiếu nhi Thánh Thể. Đó cũng là niềm vui nho nhỏ của tôi. Nhưng cuộc sống của nhiều gia đình vẫn còn lung lay, bất ổn. Nay bị gọi đi công tác lao động thủy lợi, mai bị gọi đi kinh tế mới. Dù đỡ có, dọa nạt gây áp lực cũng có. Tôi nhất định chai lì ra đó để đợi nhà tôi. Rồi anh được thả về với thân hình người chẳng ra người,

ngợm chẳng ra ngợm, ốm yếu mang nhiều bệnh tật không thuốc chữa. Gia đình lại càng khốn đốn thêm. Nhưng hình như có luật bù trừ hay sao đó mà nhà tôi về sau lại được gọi đi định cư nước Mỹ sớm, tức là chỉ hơn một năm sau khi anh đi tù về.

Cuộc sống trong những năm đầu tại Mỹ thật khó khăn chật vật. Tôi vừa phải chăm sóc nhà tôi, vừa phải kiếm việc làm để cùng với các con lo cho gia đình và những đứa con còn lại quê nhà. Công việc của tôi là giữ con cho một đôi vợ chồng trẻ gia đình Công Giáo. Cô chú này là thành viên của Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình. Nghe tên Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình, tôi thích và muốn tìm hiểu. Rồi cũng là điều may cho tôi, qua mấy lần trả lời điện thoại với một người hay gọi đến trong những lúc cô chú ấy đi vắng, tôi được biết là chị làm việc trong Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình. Không hiểu là may mắn hay là cơ duyên mà những lần chuyện trò qua lại, chị và tôi có những tư tưởng hợp nhau, rồi quý mến nhau như đã quen biết từ lâu vậy. Tôi gọi chị bằng cô, chị gọi tôi bằng bác. Từ đó bác cháu thường xuyên trao đổi chia sẻ với nhau các vấn đề thường xảy ra các cặp vợ chồng trẻ sống tại hải ngoại. Qua chị tôi biết mục đích và đường hướng của Chương Trình, công tác tông đồ của chị hướng về gia đình. Có một đôi vợ chồng trẻ tôi biết rất rõ, họ suýt đổ vỡ mấy lần, chị đã khéo léo tìm cách giải hòa và hàn gắn lại được. Mặc dù chị không nói, tôi thiết nghĩ chị đã đem lại thay đổi tốt đẹp cho nhiều gia đình trong cộng đồng Việt Nam. Làm quen với một người tốt lành như thế đó tôi thích lắm và mong có dịp gặp người có giọng nói truyền cảm, ngọt ngào. Có lần tôi được nghe hình như chị chỉ kém tuổi tôi 9-10 gì đó, nhưng khi gặp chị thì hồi ôi! Trông chị trẻ quá! Vậy mà cứ bác bác cháu cháu, thật là bối rối cho tôi quá! Rồi từ đó về sau, chúng tôi có nhiều dịp chuyện trò qua điện thoại, tâm sự kể chuyện gia đình của nhau. Chị luôn mời tôi tham dự một khóa cho biết đường hướng của Chương Trình để sau này cho các con tôi

theo. “*Sinh hoạt thích lắm bác ơi, rất có ích cho đời sống gia đình. Nhất là cho các gia đình trên đất nước này bác ạ!* “. Nghe chị nói tôi cũng mê, cũng muốn đi. Tôi về kể lại và rủ nhà tôi nhưng anh bảo tình trạng sức khỏe của anh như thế này đến đó không ích lợi đâu lại còn quấy rầy nhiều người phải lo lắng cho anh thì phiền hà thêm. Thế là tôi mất cơ hội và sau đó ... tôi cũng mất luôn cả anh.

Mộng ước tôi vẫn nuôi cho các con tôi. Cầu mong sau này khi chúng lập gia đình sẽ gia nhập Chương Trình Thăng Tiến. Rồi lần lượt cả bốn cháu có vợ có chồng, sinh con đẻ cái mà ý nguyện của tôi vẫn chưa thực hiện được. Vì bận bịu, nên tôi không còn giúp cho đôi vợ chồng trẻ ấy nữa. Sau đó cũng mất liên lạc với người bạn trẻ ấy luôn. Sau khi nhà tôi mất, tôi tiếp tục theo dõi về Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình. Đã có lần tôi đã mang đơn về, nhưng không thuyết phục được đứa con nào. Tôi rất buồn, buồn lắm. Rồi hằng năm, mỗi khi có khóa học, tôi lại nghĩ cách để làm sao cho con tôi đi. Tôi nhất quyết phải có kế hoạch để hai trong bốn cặp con tôi sẽ tham dự khóa tới này. Tôi gọi cô Hồng theo số phone trong tờ thông tin giáo xứ và nói với cô: “Tôi rất muốn cho các con đi khóa năm nay. Tôi cho số điện thoại của các cháu nhờ cô giúp tôi động viên thêm”. Phần tôi sẽ bỏ đồng tiền “bà góa” đóng chi phí cho con. Tôi tấn công như thế vì không còn cách chi, thật chẳng đặng đừng! Tôi hứa sẽ chăm sóc năm đứa cháu cuối tuần để các con tôi yên tâm, thoải mái đi dự khóa. Vợ chồng con trai út của tôi, trẻ người non dạ, cứ lục đục chuyện vợ vẫn giữa hai vợ chồng. Tôi buồn lắm nên muốn sắp xếp cho cặp đó đi dự khóa trước. Tôi năn nỉ cặp anh chị lớn cùng đi cho em có đồng minh. Nếu như không thu thập được gì hoặc thấy không thích hợp thì coi như có dịp thư giãn, nghỉ ngơi vài ngày. Anh chị lớn không có phản ứng chi mấy, chịu đi nên lấy đơn về nhà điền và tự đóng chi phí cho mình, chứ không để mẹ chịu. Về phía thằng út cứ phải nhắc chừng và năn nỉ mãi mới chịu điền đơn. Còn nói vì mẹ đóng tiền rồi và cứ nói hoài nên con phải đi. Cuối cùng, ngày Thứ Sáu 17-6-2005, hai cặp hành trang lên đường dự khóa. Tôi mừng nhẹ nhõm cả người. Năm cháu nội ngoại ở nhà với bà, bốn cu cậu từ sáu tuổi trở xuống với cô út gái hai tuổi, tuổi nghịch, tuổi phá. Các cháu tung tăng múa may, quay cuồng, quậy phá tá lã. Bà ná thờ luôn! Thế nhưng tôi không cảm thấy mệt nhọc, mà trái lại tôi thấy vui vì đã đạt được ước nguyện. Còn kết quả ra sao, thu thập thế nào thì còn tùy thuộc ở các con. Tôi chỉ biết cầu xin, tín thác và trông cậy vào tình Chúa

thương, vào sự truyền đạt của cha Linh Hưởng và của các anh chị trợ nguyện. Suy nghĩ thế, nhưng lòng vẫn hồi hộp vì sự ra đi miễn cưỡng của các con.

Rồi tới ngày các con trở về. Từ ngoài sân, tiếng cười nói vang vọng vào trong nhà, nét mặt ai nấy vui tươi hơn hẳn. “*Vui quá Mẹ ơi! Tụi con không ngờ! Còn hai cặp năm tới đăng ký đi nghe, không đi là rất uổng, tụi con mà không có Mẹ áp lực thì đâu biết được những điều quá hay như vậy. Tổ chức rất hay, chu đáo và tuyệt vời, chưa khi nào tâm trí tụi con có những giây phút... Không thể diễn đạt được, Cha chia sẻ những điều rất thực tế, sâu sát với tuổi trẻ chúng con. Chúng con cảm ơn Mẹ! Mấy anh chị trợ nguyện cũng có gửi lời cảm ơn đến Mẹ đã trông cháu cho tụi con đi*”. Rồi khoe bông hoa, hình ảnh và giấy chứng thệ hôn... Tôi không khóc, nhưng hai giòng nước mắt từ từ lăn xuống, nghe mận ở đầu môi vì sung sướng. Ngồi quay quần bên bàn ăn, lớn bé tất cả 16 người, hai cặp mới dự khóa về thao thao kể chuyện. Mọi người hơn hẳn nghe chuyện thật vui và thật xúc động. Bên cạnh là những tiếng khóc, cười, nhõng nhẽo của các con sau mấy ngày đêm xa bố mẹ. Ăn uống, chuyện trò vui nhộn mãi đến nửa đêm mới chịu ra về. Còn lại mình tôi lo lắng nghĩ ngợi miên man. Cầu xin Chúa dịu dặt nung nấu cho ngọn lửa vừa được nhen nhóm trong tâm hồn của các con tôi mỗi ngày luôn tỏa sáng, soi rọi cho nhiều người cùng nhìn thấy. Khóa Thăng Tiến đã ít nhiều thay đổi đời sống các con tôi. Một thay đổi rõ ràng nhất là con trai út của tôi, Thăng Tiến đã mở đường cho cháu tự gia nhập vào các buổi tĩnh tâm Linh Thao. Tôi không còn phải năn nỉ nữa.

Một vài tâm tình tôi ước mong gửi đến các cặp vợ chồng trẻ. Đời sống thật bận rộn với công việc, con cái. Khóa Thăng Tiến Gia Đình không nhiều thì ít sẽ mang lại những điều tốt đẹp cho đời sống của các bạn. Tôi cầu xin và ước mong các bạn sẽ dự khóa để vợ chồng cùng giúp nhau thăng tiến cả đạo lẫn đời, song song với các nhân đức Đức Tin, Đức Ái, Đức Khiêm Nhường và nhẫn nhục làm gương sáng cho các con. Bao nhiêu đấy là tâm tình của tôi, có sao nói vậy, như một lời tâm sự, một chia sẻ mộc mạc và chân thật của một người mẹ lo lắng cho hạnh phúc gia đình của các con. Sau hết tôi xin cầu chúc Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình mỗi ngày được phát triển mọi mặt, càng ngày có thêm nhiều gia đình trẻ gương mẫu, thánh đức.

Thiện Hảo

San Jose đầu tháng Mân Côi.